

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **P. D. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem T.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. MV-7382-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. MV-7382-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 10. 2018, č. j. OAM-45952-37/DP-2014. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodňovala zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. V důsledku těchto pochybení žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce měl za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektive skutečnosti, které vyplývaly ze spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovedl nesprávné a zavádějící závěry. Napadené rozhodnutí bylo tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy.
4. Žalobce správnímu orgánu doložil řadu dokumentů dokládajících, že se na území věnuje podnikání a že plní veškeré své zákonné povinnosti s tím související. Ve spise byly založeny smlouvy o dílo uzavřené s jeho obchodním partnerem společností BONTU Invest s.r.o., faktury, daňová přiznání, smlouvy o podnájmu podnikatelských prostor i náčiní, které žalobce používal k podnikání. Žalobce má platné živnostenské oprávnění, řádně platí daně a odvádí zákonné odvody na veškerá pojištění. Nebylo tedy pochyb o tom, že žalobce splnil veškeré formální předpoklady pro výkon podnikání. Žalovaná však měla za to, že z materiálního hlediska nelze činnost žalobce považovat za výkon podnikání, ale za závislou práci, s čímž žalobce zásadně nesouhlasil.
5. Správní orgán dovozoval svoje závěry pouze z protokolu oblastního inspektorátu práce, a žalobce k věci ani nevyslechl. Toto bezpochyby mělo přesah i na ustanovení § 3 správního řádu, neboť s ohledem na nedostatek důkazů nemohl správní orgán podložit své závěry o výkonu nelegální práce. Tvrdil-li správní orgán, že má tuto skutečnost za prokázanou, ještě to neznamenalo, že skutkový stav byl zjištěn nad vši pochybnost.
6. Žalobce rovněž trval na tom, že posouzení, zda se jedná o podnikání, či závislou činnost, je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, avšak řízení o ní neproběhlo a ani nebylo správní orgánem nijak iniciováno. Žalobce tedy považoval postup správního orgánu za rozporný s § 2 odst. 2 správního řádu, tedy za uzurpování pravomoci, která správnímu orgánu nebyla svěřena. Žalobce poukázal na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který výslovně vylučuje z možnosti správního orgánu vytvořit si úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, správnímu orgánu nenáležela pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. Vzhledem k tomu, že celé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu stálo právě na tvrzení, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, k čemuž však neměl správní orgán pravomoc, bylo dle jeho názoru toto rozhodnutí naprosto nezákonné

a nepřezkoumatelné.

7. Žalobce uvedl, že předmětnou činnost vykonával s vlastními prostředky, na vlastní účet a odpovědnost, a především na základě smluvního vztahu a nezávisle na pokynech zadavatele. Zcela jistě se nejednalo o závislou, resp. nelegální práci, jak tvrdil správní orgán. Druh práce, který žalobce vykonával, nemusí být v žádném případě vykonáván pouze na základě zaměstnaneckého poměru, a pouze pro její charakter a proto, že ji často vykonávají zaměstnaní nekvalifikovaní dělníci, nemůže být stigmatizována pro výkon živnosti. Žalobce může v rámci zakázky navíc opakovat jednu a tu samou činnost stále dokola, neboť vykonávaná činnost je ryze v dispozici kontrahentů. Samostatnost činnosti byla u žalobce zjevně dána tím, že měl zakázku na konkrétní činnost a tuto pak vykonával pro zadavatele na základě konsensu, resp. mu nebyla určována direktivně jako v pracovním poměru. Ve vztahu k údajnému nevykonávání práce na vlastní odpovědnost byla tvrzení správního orgánu naprosto nepřezkoumatelná. Žalobce nepracoval v pracovním poměru, nýbrž smluvně jako živnostník. Za této situace pochopitelně nesl za svou činnost odpovědnost, tak jak stanovuje zákon, zkrátka už jen proto, že odpovídal sám za sebe z titulu právního vztahu, na jehož základě činnost vykonával – smlouvy o dílo, a zároveň z titulu svého postavení živnostníka. Z odůvodnění správního orgánu de facto vyplývalo, že pokud žalobce nenesl odpovědnost za celý prostor, ve kterém vykonával svou činnost, nebylo možno hovořit o činnosti na vlastní odpovědnost. Žalobce pouze odpovídal za svou činnost a případné důsledky z jeho práce plynoucí, což bylo ovšem zcela v souladu se zákonem. Dle argumentace správního orgánu by pak de facto žádný drobný živnostník nemohl být podnikatelem, neboť nevykonává činnost na vlastní odpovědnost ve smyslu odůvodnění správního orgánu. Žalobce tedy zcela jednoznačně plnil účel povoleného pobytu.
8. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že vzhledem k podání blanketního odvolání, které žalobce ani po výzvě neodůvodnil, posuzovala žalovaná prvoinstanční rozhodnutí z hlediska zákonnosti a v postupu správního orgánu I. stupně neshledala vady. Spisový materiál obsahoval pro závěry správního orgánu I. stupně řádné podklady, neboť výkon nelegální práce žalobcem byl zjištěn orgánem k tomu příslušným, tj. Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, a žalobce byla na str. 26 protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018 jmenovitě uveden včetně popisu zjištěných skutečností. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zcela v souladu s obsahem spisového materiálu. V souvislosti s namítanou existencí uzavřených smluv žalovaná citovala str. 125 komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (nakladatelství Wolters Kluwer, 2014) ke smlouvě o dílo a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 Ad 5/2014-39, pojednávající o zastřených právních jednáních. Dle žalované byl výkon závislé práce žalobcem dostatečně prokázán protokolem o provedené kontrole ze dne 20. 6. 2018 a o samostatnosti vykonávané činnosti nespovědčilo ani případné vystavování faktur za její provedení, ani skutečnost, že žalobce odváděl platby pojistného či daní jako osoba samostatně výdělečně

činná.

10. K namítanému nedostatku pravomoci žalovaná uvedla, že správní orgán byl oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda žalobce svým jednáním naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti či pro zrušení povoleného pobytového oprávnění včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu umožňuje správnímu orgánu učinit si úsudek o otázce, jež mu nepřísluší rozhodnout, a to v momentě, kdy na této otázce závisí vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně byl na základě provedených důkazů prokazujících stav věci oprávněn rozhodnout, zda se žalobce porušení zákona dopustil, a to včetně právních předpisů na úseku zaměstnanosti. Žalovaná k tomu citovala rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88, přičemž konstatovala, že správní orgán nepřekročil své pravomoci, neboť nerozhodoval o spáchání přestupku či uložení sankce. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Soud se neztotožnil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Klíčový podklad, o který správní orgány opřely své závěry, představuje protokol Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 o kontrole provedené u společnosti BONTU Invest s. r. o. na pracovišti GEMTEK CZ s. r. o. Na straně 26 protokolu je podrobným způsobem popsána povaha činnosti žalobce.
15. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že daný protokol bezpečně prokazuje, že žalobce osobně a soustavně konal práci pro společnost GEMTEK skrze zprostředkovatele BONTU Invest s. r. o. podle jeho pokynů v podřízeném vztahu, když nerozhodoval o náplni své činnosti, a zároveň jeho docházka byla v areálu společnosti GEMTEK monitorována, tj. žalobce vykonával závislou práci bez potřebného povolení.
16. Je nezbytné zdůraznit, že senát 57 zdejšího soudu otázku činnosti cizinců pro společnost

GEMTEK opakovaně posuzoval (viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 57A 119/2018, či rozsudek ze dne 28. 2. 2020, sp. zn. 57A 190/2018), přičemž platí, že skutečnosti vyplývající z protokolu v nyní projednávaném případě se plně shodují se skutkovými zjištěními ve shora citovaných věcech. Správní orgány proto nepochybily, když nepřistoupily k výsledku žalobce, a to zvláště za situace, v níž žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, výsledek nenavrhl, ani nepředestřel skutkovou verzi reality, která by jakkoliv zpochybňovala obsah protokolu, a která by mohla být předmětem důkazního řízení. Ostatně i v žalobě, v níž je neprovedení výsledku namítáno, žalobce nepřišel s určitou konkurující skutkovou verzí, pouze vedl polemiku stran právního hodnocení zjištěného stavu.

17. Pokud žalobce zpochybňuje možnost správních orgánů vytvořit si úsudek o povaze jeho činnosti, pak je na místě plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání x závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsání rozsudku vyplývá i závěr, že „[13] Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“
18. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

19. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.